

ЕКОЛОГІЧНА МОДЕЛЬ СУСПІЛЬСТВА: ЗАКОНИ І ФАКТИ БІОІНФОРМАЦІЙНОГО ЗВ'ЯЗКУ

Олександр АДАМЕНКО

Copyright © 2001

Експериментальні дослідження, які провели в лабораторіях різних країн з використанням засобів сучасної біофізики, дають змогу зробити висновок про існування неелектромагнітного випромінювання, генерованого великими космічними тілами (Земля, Сонце) і біологічними об'єктами. Це явище набуло широкої популярності під назвою "біополе", що фіксує наявність неусвідомленого біоінформаційного зв'язку людини з навколишнім середовищем. З'ясувавши природу цього зв'язку, є можливість детальніше розглянути відомі історичні явища і побудувати екологічну модель людського суспільства.

ПРИСТРАСТІ НАВКОЛО "БІОПОЛЯ"

В історії людського суспільства є одна суперечність, пов'язана з розвитком психології. Як відомо, протягом кількох століть інквізиція переслідувала чаклунів, які мали здатність до дистанційного впливу на людей за межами відомого постулату про п'ять органів відчуття. Тим самим, офіційна влада шляхом заперечення визнавала наявність "шостого" інформаційного каналу, хоча у підручниках залишила лише прийнятий усіма постулат. До

того ж буденний досвід дозволяв кожному зробити висновок про його "шосте" відчуття. Але цього виявилося недостатньо: цілком реальні явища, пов'язані з дистанційною передачею інформації в людському суспільстві, розглядалися як містика, магія, парапсихологія.

Крім життєвого досвіду, реальність "шостого" відчуття мала таке незаперечне підтвердження, як біологічна локація (дистанційний пошук корисних копалин, підземних порожнин і водних потоків). Сучасні "лозоходці", переіменовані в біолокаційних операторів, виграють конкуренцію у геологів, озброєних технічними засобами. Але біологічна локація, що відома упродовж віків, до останнього часу залишалася за межами теоретичної уваги академічної науки, що є безперечно, своєрідним парадоксом.

Біолокаційна робота ґрунтується на суб'єктивних відчуттях людини-оператора ("лозоходця"), які не приймають наукові раціоналісти як достовірні. А жаль, адже відомо, що організм людини до ХІХ сторіччя був єдиним детектором світла і звуку, проте суб'єктивна реєстрація зазначених фізичних чинників не перешкоджала розвитку оптики і акустики.

У 80-х роках минулого століття вже були відомі експериментальні дослідження, які проводили з використанням засобів сучасної біофізики, що дали змогу зробити такий висновок: *“біополе” являє собою фізичну реальність, яка існує у вигляді неелектромагнітного випромінювання.* Тоді група московських теоретиків занадто поспішно висунула спекулятивні моделі (торсіонну, лептонну), що виявилися неспроможними пояснити увесь відомий перелік “нетрадиційних” явищ. Складність цієї проблеми полягає в тому, що крім генерування невідомого випромінювання, організм людини також має здатність до “нетрадиційного магнетизму”, який проявляється при демонструванні магнітоподібних явищ: телекінез (дистанційне пересування предметів) і левітація (підйом власного тіла над землею шляхом мисленевого зусилля).

В 90-х роках минулого століття опублікували додаткові експериментальні дослідження, що їх узагальнив автор цих рядків і зрештою обґрунтував цілком адекватну теорію, яка розкриває сутність відомих “нетрадиційних” явищ на основі курсу фізики середньої школи [1–3].

ПРИХОВАНА СУТНІСТЬ “НЕТРАДИЦІЙНИХ ЯВИЩ”

Усі земні тіла та біологічні об’єкти, як відомо, складаються з атомів, а 99,9% маси кожного атома зосереджено саме в його ядрі. Тому будь-який об’єкт, у т. ч. біологічний, на 99,9% має ядерно-фізичну природу. Проте цього факту не брали до уваги теоретики, які безуспішно намагалися пояснити дивовижні біогенні явища

шляхом вивчення електронної оболонки, котра забезпечує роботу відомих технічних засобів (радіопередавач, телевізор, комп’ютер). Маса цієї оболонки становить лише 0,1% від маси атома. Отож можливу участь атомного ядра в біогенних явищах немов би не помічали, і зрештою й з’явився ярлик “нетрадиційні явища”, що віддзеркалював певну безпорадність класичної науки.

Насправді аналізовані явища цілком традиційні, хоча вони не електромагнітні, а, власне, ядерно-фізичні. Тому, що атомне ядро складається з протонів і нейтронів, пов’язаних між собою неелектромагнітними адронними (тобто ядерними) силами. Зазначені частинки здійснюють коливання вздовж адронного зв’язку і спричинюють випромінювання, адронне за своєю сутністю відповідно до фізичної сутності контактів між ядерними частинками. Існує принципова відмінність між адронним випромінюванням і відомими видами ядерної радіації (альфа, бета, гама), що виникають унаслідок структурних зрушень в об’ємі ядра, тоді як адронне випромінювання генерується шляхом неруйнівних вібрацій. На планетарному рівні останнє виникає за допомогою теплової енергії, зосередженої в центрі Землі, де знаходиться високотемпературна маса, що має такі параметри: радіус близько 1000 км і температура приблизно 6000° С, що відповідає температурі поверхні Сонця. Люди як біологічні об’єкти генерують адронне випромінювання (“біополе”) за рахунок хімічної енергії, зосередженої в клітинах живого організму.

Для пояснення магнітоподібних явищ (телекінез, левітація) треба

було б скасувати своєрідну “расову сегрегацію” у галузі фізики і надати адронним частинкам (протону і нейтрону) “право” на магнетизм, яке до цього часу “мали” лише електрони. Так, відомо, що за допомогою звичайного (тобто електронного) магніта можна здійснити дистанційний вплив на залізний об’єкт. При цьому магнітна сила компенсує силу гравітаційного тяжіння, внаслідок чого відбувається переміщення цього об’єкта. І якщо подібне явище відбувається під впливом руки людини-оператора, то це свідчить про те, що не тільки електронна оболонка, а й атомне ядро має свій власний (власне адронний) магнетизм [4].

Перше літературне повідомлення про явище телекінезу описане Миколою Гоголем у відомій книзі “Вечори на хуторі біля Диканьки”, яка фактично являє собою збірник фольклорних переказів у сфері біоінформатики. Екстрасенс Пацюк здійснював мисленнєвий вплив на галушки, які вилітали з казана у певному напрямку. В наш час явище телекінезу було підтверджене лабораторним експериментом, коли об’єктом дистанційного впливу оператора слугував зразок, підвішений на пружині у вакуумній камері, а його переміщення контролювали за допомогою лазерної системи, яка фіксувала наявність магнітоподібного впливу, котрий безперервно надходить від руки оператора [5].

Явище левітації досліджене в Університеті Махаріші (Німеччина). Тоді стан організму оператора контролювали за допомогою енцефалографа [2]. На початковому етапі спостереження енцефалограф реєстрував відомі біоритми, які звично мають

місце в подібних експериментах. Коли ж оператор здійснював мобілізацію внутрішніх резервів свого організму, то на екрані з’являлися додаткові частоти в діапазоні до 39 Гц. І якщо сумарна інтенсивність останніх досягала критичного значення – тіло оператора відривалося від землі.

Пояснити явище левітації можна тоді, коли припустити існування адронного магнітного поля Землі. Під впливом мисленнєвого зусилля оператора відбувається адронне намагнічування його тіла у протилежній щодо відповідного поля Землі полярності. Саме тому відбувається відштовхування двох протилежних адронно-магнітних полів, внаслідок чого тіло оператора піднімається вгору.

За подібним явищем спостерігали також у такому експерименті: лабораторну тварину розмістили на терезах під герметичним ковпаком [6]. У зв’язку з розходом кисню летальний результат мав місце через 10 хв і водночас спостерігалась мікролевітація: вага тварини зменшилася на 3 мг. Неважко збагнути, що під впливом смертельної загрози в організмі тварини відбулася мобілізація внутрішніх резервів подібно до того, як це відбувається в організмі оператора за допомогою свідомого мисленнєвого зусилля. Виявляється, що життєдайні сили живого організму вимірюються в одиницях адронного магнітного поля, здатного компенсувати силу земного тяжіння. Такий висновок підтверджує подальше спостереження за вагою згаданої тварини: після летального моменту вага її відновилася і поступово збільшилась на 5 мг. Це явище в популярному викладі дістало умовну назву “зважування душі”. Здавалося б, що “вага душі”

від'ємна, оскільки після її руйнації і вага тіла збільшилася. Насправді даний ефект відображає руйнування адронного магнітного поля, внаслідок чого усувається часткова компенсація ваги тіла, властива для живого організму. Звідси – результат: *мертве тіло важить більше живого, а життя – це такий процес, при якому в організмі підтримується адронне магнітне поле, спрямоване проти відповідного поля Землі.* А коли життя скінчилось, то “душа”, тобто адронне магнітне поле, зникає, часткова компенсація ваги організму знімається і, зрештою, вагу мертвого тіла визначають лише гравітаційною силою.

Отож під умовною назвою “біо-поле” приховані певні фізичні сутності, щонайперше адронне випромінювання й адронне магнітне поле. Тому ми можемо принаймні відкинути такі помилкові поняття як магія, містика, парапсихологія і детально розглянути біоінформаційний зв'язок людини з екологічним середовищем. Передусім треба з'ясувати сутність історичних явищ, відображених у Біблейних легендах.

РОЗКРИТТЯ ПРИХОВАНОЇ СУТНОСТІ ХРИСТІАНСЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Планетарне випромінювання використовували як технологічний чинник у попередній цивілізації, яка загинула внаслідок глобальної катастрофи і дістала в наш час умовне найменування Атлантида. Деякі знання збереглися після “всесвітнього потопу” і були відомі лише освіченим людям, котрих у той час називали волхвами.

Найбільш високу кваліфікацію мали волхви, що мешкали поблизу

Єрусалима. Вони знали, що мільярд років тому під впливом могутнього вулканоподібного спалаху планетарного випромінювання на Землі виникла перша жива клітина ... Це й було “непорочне зачаття”, здійснене без чоловічого ества. Очевидно, волхви вмiли передбачати такі спалахи. Заради експерименту вони поставили діву Марію на активній ділянці Землі і під впливом могутнього потоку планетарного випромінювання в утробі матері утворилася зигота без участі чоловіка. Це й було модельне відтворення того “непорочного зачаття”, яке відбулось мільярд років тому природним шляхом [7].

Відомості про згаданий експеримент містилися в рукописній книзі (*грецьке слово “біблія” означає “книги”*). Якщо взяти до уваги низький рівень освіченості тогочасного населення, яке не було готовим сприйняти знання про планетарне випромінювання, то й було введено умовну назву “Святий Дух”. Звідси Різдво – велике свято, яке відображає могутність людського розуму і показує можливість практичного використання Святого Духа, котрий безкоштовно надходить із об'ємного матеріалу Землі.

Цілком імовірно, що волхви могли не просто передбачати, а навіть ініціювати планетарні спалахи. Очевидно, й Ісус також мав змогу передбачати та ініціювати вулканоподібні спалахи планетарного випромінювання. Він розмістив на активній ділянці спалаху продукти харчування і під впливом могутнього планетарного потоку здійснилося їх енергетичне насичення. Потім він роздав людям по 1 кг висококалорійної біомаси, при цьому йому знадобилося 5000 г = 5 кг, тобто п'ять хлібин.

Біблія, на наше переконання – це науково-популярна книга, що описує технологічні досягнення попередньої цивілізації. На початку цієї великої книги уведено постулат, згідно з яким першопричиною всіх подій у цьому світі є Бог. Під цим умовним визначенням приховано інформаційний потенціал природи, тобто сукупність усіх законів природи разом узятих. Звідси зрозуміло, чому будь-яке явище на Землі відбувається “з волі Божої”, себто згідно з певними законами, які наша наука пізнала неповно, фрагментарно.

Нам залишається лише пояснити добровільну страту Ісуса на хресті. Це була демонстрація прихованих можливостей людського організму: спочатку він відключив біль, а потім зупинив своє серце на три дні. Ніякого дива тут немає, адже сучасні йоги найвищої кваліфікації демонструють такі ефекти. Учні забрали тіло Ісуса і провели процедуру реанімації, після чого відбулося “піднесення на небо” у вигляді еміграції до тих країв, де минула його юність. Очевидно, це було місто Ефес – найбільш значний у ті часи науковий і культурний центр, який відомий нині як архітектурний шедевр. Слід підкреслити, що тіло Ісуса не поховали, а відтак Понтій Пілат також брав участь у цьому, незвичному для народних мас, експерименті.

Для практичного використання планетарного випромінювання не обов’язково чекати його вулканоподібного спалаху. Технологічну здатність планетарного потоку можна збільшити за допомогою концентратора, що підвищує локальну інтенсивність даного випромінювання подібно до того, як вгнуте дзеркало

підвищує пучкову дію сонячного світла. Саме цій меті служила єгипетська піраміда, що являє собою концентратор планетарного випромінювання, призначений для реалізації різних технологічних операцій, з яких до наших часів дійшли відомості про мумізацію трупів (висихання без гниття). Сучасні народні майстри будують піраміди, призначені для відродження планетарних технологій. Під впливом концентрованого планетарного випромінювання зцілюють пацієнтів, а також поліпшують споживчі характеристики різних об’єктів (насіння, вакцини, нафтопродукти). Найбільших успіхів у цьому напрямку досягли російські винахідники. Так, у Російській Федерації вже працюють технологічні піраміди, причому найвища з них (44 метри) розташована в околицях Москви [8]. Патентне агентство цієї країни видало патент на практичне використання Святого Духа, котрий обґрунтований як “природний енергетичний фон” [9]. Й це виправдано, зважаючи на раніше сказане: природна енергетика формується за рахунок адронного випромінювання.

ВІДОБРАЖЕННЯ БІОІНФОРМАЦІЙНИХ ЯВИЩ У КЛАСИЧНІЙ ЛІТЕРАТУРІ

Дистанційна передача інформації у суспільстві відображена в багатьох творах. Передусім укажемо на “Слово о полку Ігоревім”: князь Святослав довідався про поразку Ігоря під час сну.

Біоінформаційний зв’язок людини з екологічним середовищем відображає кавказька легенда, відома нам в інтерпретації Лермонтова. Згідно з

давнім звичаєм православний грузин, відправляючись у небезпечну подорож, повинен помолитися біля церкви і “та молитва оберігала його від мусульманського кинджала”.

Очевидно, що будівля церкви – концентратор, який створює в даному середовищі православну ауру, тобто поле розсіяного планетарного випромінювання у певному спектральному діапазоні. Під час молитви православний віруючий підключає свою власну ауру (тобто біогенне поле свого організму) до аури церкви й у такий спосіб одержує додатковий інформаційний канал. Якщо за поворотом дороги приховується ворожа душа, то вона вносить дефект у православну ауру, внаслідок чого віруючий відчуває тривогу. Одного разу молодий джигіт, поспішаючи на власне весілля, вирішив не гаяти часу на молитву. Як виявилось, він не відчув небезпеки, потрапив у засідку і був убитий.

Подібну систему використовують у сучасних аеропортах: за допомогою електричного струму створюють магнітну ауру і металевий предмет у кишені пасажира відіграє роль “ворожої душі”, яка спричиняє сигнал тривоги.

Явище біогенного намагнічування описане в уже цитованій книзі М. Гоголя “Вечори ...”. Згадаймо червону свитку, що відштовхувала покупців від перекупки, тому що побувала в злочинних руках (циган украв її у пана) й природно набула певного біогенного полезаряду (який насправді є адронно-магнітним), котрий відтворює тяжкий стан душі злочинця.

Сучасна біоінформатика дає змогу розкрити приховану сутність такого

явища, як ритуальне вбивство. За допомогою експериментальних біофізичних засобів показано, що під час раптової смерті біологічний об’єкт генерує біогенне випромінювання [3]. Тому ритуальне вбивство у стародавньому світі відіграло роль своєрідного оздоровчого заходу, що проводився шляхом інформаційної профілактики організму присутніх глядачів засобами біогенного випромінювання, яке виходило від жертви. Тепер для нас з’ясовується прихована сутність цілої низки історичних явищ, пов’язаних з театралізованим убивством (змагання гладіаторів, страта на площах, корида): біогенне випромінювання, генероване приреченою жертвою, здійснює, як не парадоксально, біоінформаційне підживлення організму присутніх глядачів.

Перелічені вище масові заходи були чітко організовані. Крім того, завжди знаходились окремі люди, які відчували нестримний потяг до біоінформаційної профілактики власного організму і здійснювали ритуальне вбивство персонально. Якщо жертвою обиралася жінка, то зовнішнім приводом для вбивства служили ревності (Отело, Алеко), а коли жертвою був чоловік, то ритуальне вбивство здійснювалося здебільшого під виглядом професійних заздрощів (Каїн, Сальєрі).

У засобах масової інформації широко висвітлюються дванадцять подвигів легендарного героя Геракла. І лише окремі фахівці знають, що за Гераклом числиться ще один “подвиг”: на одну мить він втратив свідомість і вбив свою дружину та дітей. Всемогутні олімпійські боги, які володіли громом і блискавкою, залишили без покарання кривавий злочин

Геракла, подібно до християнського Бога, який легко управляв Всесвітом і водночас не міг зупинити злочинця Каїна.

Тема ритуального вбивства знайшла висвітлення в знаменитих “Вечорах” М. Гоголя. Коли парубок Петро звернувся до Басаврюка з проханням про фінансову підтримку, то чаклун висунув таку умову: Ти повинен вбити дитину у присутності чаклунського подружжя. Нещасний парубок спокусився на золото і здійснив замовлене вбивство. Але цей кривавий злочин не приніс йому щастя. Під тягарем власної совісті він тяжко захворів і згодом помер. Доречно зауважити, що підступний Басаврюк замовив дітубивство, а не страту дорослого чоловіка відповідно до язичницької традиції Київської Русі, відображеної в літописі. Згідно з цією традицією, саме діти були жертвами ритуальних вбивств, котрі періодично здійснювали до запровадження християнства.

У п’єсі Лесі Українки “Лісова пісня” в художній формі відтворені біоінформаційні потоки, які надходять до людини із зовнішнього середовища. Той, що греблю рве, уособлює механічні сили природи (вітер, потік води), а Той, що в скелі сидить, представляє планетарне випромінювання. Отож маємо нагоду підтвердити геніальність інтуїції нашої поетеси, адже скеля – це концентратор, праобраз храму та піраміди. Лісовик і Дядько Лев відображають потоки біогенного випромінювання, які відповідно надходять від флори та фауни. Висновок напрошується один: “іншопланетяни” з’являються не з космосу, а продукуються підсвідомістю спостерігачів та існують у вигляді ілюзій. Доречно підкреслити,

що астрологія являє собою автономну самобутню психотерапію. Людина зосереджує свою увагу на далекій планеті, переносить туди свої хвилювання, відчуває полегшення й у такий спосіб відновлює власну психічну рівновагу.

ВІДРОДЖЕННЯ ЛЕГЕНДАРНОЇ АТЛАНТИДИ

Нині, на нашу думку час, коли є можливість піднятися до рівня розвитку доісторичної цивілізації, яка знаходилася у стані біоінформаційної гармонії з екологічним середовищем і володіла енергозберігаючими технологіями, заснованими на використанні безкоштовного планетарного випромінювання. Це була велична цивілізація, у якій панували моральні принципи: “не вбий”, “не вкради”, “поважай батька свого”. Отож якісно новий колективний розум землян може виникнути за умови, якщо кожна суспільна людина усвідомить, що вона знаходиться у певному екологічному середовищі і перебіг її життя тотально залежить від впливів сумарного біоінформаційного потоку, який має такі складові:

1. *Планетарне випромінювання (Святий Дух)*, котре надходить з об’ємного матеріалу Землі і здійснює біоінформаційне підживлення живої природи. Це випромінювання має спектр, який містить життєдайні і шкідливі частоти, причому його спектральний вектор підлягає зміні на окремих ділянках земної поверхні.

2. *Вторинне планетарне випромінювання*, розсіяне архітектурними спорудами; тому його спектральне наповнення залежить від форми будівлі. Саме у цьому полягає таєм-

ниця причарування, що навіюють старовинні архітектурні споруди. Її досягають завдяки закладеним пропорціям, що не лише викликають візуальне зацікавлення, а й розсіюють планетарне випромінювання у життєдайному спектральному діапазоні. Елементи інтер'єру (меблі, картини) також створюють розсіяне планетарне випромінювання, яке так чи інакше впливає на організм людини.

3. *Біогенне випромінювання* (“біополе”), яке надходить від живої природи, включно із флорою, фауною і популяцією Гомо Сапієнс.

Зрештою, запропонована нами гіпотеза дає змогу пояснити таке явище як ностальгія за рідною домівкою. Організм дитини формувався і пристосувався до конкретного довкілля з певним локальним біоінформаційним полем, що утворене шляхом непересічного сумарного впливу вищезазначених чинників. Тому спогади про дитинство здебільшого пов'язані з комфортним відчуттям, коли організм людини знаходився у стані біоінформаційної гармонії із зовнішнім середовищем.

Непередбачливість людської долі полягає в неможливості забезпечити стабільність сумарного біоінформаційного потоку, який істотно впливає на окрему людину – її фізичне самопочуття і душевний стан. Зокрема, він може мати параметри, несприятливі для організму, спричинюючи, здавалося б, несподіване погіршення стану її здоров'я.

Окремо слід розглянути “біополе”, котре неусвідомлено генерується людиною і залежить від її емоційного стану. Відома християнська порада – “возлюби ворогів своїх” – відкривається перед нами у такій смисловій

інтерпретації: доброзичлива людина генерує життєдайне “біополе” і тому запальна доброзичливість – це завжди ефективний чинник, який слугує профілактичним засобом від слабості і хвороби. Якщо наше суспільство буде знаходитися у стані загальної доброзичливості, то при цьому виникне взаємне біоінформаційне підживлення, створене позитивними “біополями” окремих громадян і спрямоване на підтримку біопсихічного потенціалу кожної конкретної людини.

Для дослідження цієї проблеми треба скористатися новим поняттям “*екологічна спільнота*”, сутнісний зміст якого відображає людський загал, який мешкає на звичній для нього геокультурній території. Основною ознакою такої спільноти є залежність від єдиного екологічного середовища, а тому всі мешканці поселення чи краю перебувають у стані неусвідомленого біоінформаційного взаємозв'язку. Відштовхуючись від змісту цього поняття є можливість по-новому поглянути на життя легендарної Атлантиди та науково обґрунтувати екологічну модель людського суспільства. Своєрідною точкою відліку тут є християнська мораль, яка поєднується з екологічно чистими технологіями, заснованими на використанні планетарного випромінювання.

В історичному аспекті запровадження екологічної моделі людського суспільства можна відобразити так. В XVII столітті, як відомо, Г. Галілей проголосив фундаментальне положення “*А все ж таки вона обертається!*” Ось і настав час, коли це твердження треба продовжити: “...і при цьому генерує планетарне випро-

мінювання”.

Екологічна модель набуває першорядного значення у зв'язку з відомими глобальними чинниками: населення Землі зростає, мінеральні ресурси вичерпуються, національні конфлікти загострюються, перелічені проблеми сучасної цивілізації є основою для численних передбачень, згідно з якими в ХХІ столітті на людське суспільство чекає нездоланна криза. Й водночас на передньому краї сучасної науки формується екологічний напрямок, побудований шляхом синтезу природних і гуманітарних знань. Він дає змогу людям усвідомити єдність людського суспільства з екологічним середовищем, відновити моральні засади легендарної Атлантиди і запровадити технологічні досягнення маловідомої нам доісторичної цивілізації.

1. Адаменко О.А. Таїни біоінформатики // Рідна природа. – 1998. – №1-3. – С. 38-44; №4-6. – С. 38-43.

2. Адаменко О.А. Наукові засади розроблення нової зброї // Наука і оборона. – 1998. – №4. – С. 43-49.

3. Адаменко А.А., Левчук Ю.Н. Прогнозирование развития человеческого общества // Наука та наукознавство. – 1998. – №1. – С. 35-43.

4. Адаменко О.А. Кто перевершит экстрасенса Пацюка? // Наука і суспільство. – 1999. – №7-8. – С. 10-15.

5. Ляблин М.В., Никонорова С.В., Пичугина С.М. Поиски возможного эниологического воздействия на пружинные весы // Научные основы энергоинформационных взаимодействий в природе и обществе. – Крым, Украина, 1997. – С. 244.

6. Мишин В. Сколько весит душа? // Техника молодежи. – 1999. – №12. – С. 22-23.

7. Адаменко О.А. Прихована сутність християнської релігії // Наука і суспільство. – 1998. – №3-4. – С. 10-13.

8. Самойлов Б. Кончился ли век пирамид // Техника молодежи. – 2000. – №1. – С. 2-3.

9. Белик А.Г., Голод А.Е., Мисюра С.В. Способ предпосевной обработки посевного материала // Патент Российской Федерации №2090995. – М., 1997.

10. Адаменко О.А. Необходимо реформовать гуманитарную освіту // Світло. – 1998. – №1. – С. 59-61.

Надійшла до редакції 26.02.2001.